

Vel

Joost
Vandecasteele

vel

De Bezige Bij Antwerpen



roman

I

Er is een Man. Ergens in een onbenoemde stad, maar hij bestaat. Hij is bij een vrouw nu en hij is naakt nu, ergens anders en iets anders kan hij niet zijn. Het is zijn nulpunt, dit tijdelijk fysieke verbond. Mogelijk gemaakt door zijn *muscle memory*. De macht der gewoonte ingebakken in het lijf. Zoals de symbiose met de pedalen tijdens het autorijden. Kop gedomineerd door lichaam. De mens gereduceerd tot een automatisme, ontlast van ballast, van twijfel, van alternatief. Zo is ook zijn omgang met vrouwen, overtuigd en steeds bevestigd door de evidentie van seks.

Zelf lijkt hij niet gezegend met een lijf dat hoofden doet draaien. Maar dat doen de lijven die hij opeist wel. Elk op hun eigen unieke manier, soms bezet of getrouwd. Sommigen tot hem gedreven uit onvrede met hun thuissituatie, sommigen om zichzelf iets te gunnen, sommigen gewoonweg geclaimd met woorden.

Hij is bij een vrouw nu, ze zijn beiden naakt nu. Bij haar thuis. Dat was haar voornemen niet, maar nu voelt het zo juist aan. Ze is jong. Jonger dan normaal. Hij ontmoet haar op een eenzame plek. Zoals zo vaak. Bijna nooit in cafés of op feesten. Wel in winkels of op internet. Hij werkt het best een op een. Met volledige aandacht op haar, als prelude van de seks die sowieso zal volgen.

Hij treft haar in een boekenwinkel, ze herkent hem vaag van televisie. Dat gebeurt vaker. Mocht hij echt bekend zijn, dan zouden ze hem misschien met rust

laten. Maar in zijn geval lijkt er altijd een nieuwsgierigheid te ontstaan, een excuus om hem aan te spreken. En zo geschiedde het.

‘Mag ik iets vragen?’

Hij toont zich even bedeesd als zij, knikt enkel. Ze vraagt of hij het is, ze weet zijn naam niet meer. Hij verklapt die ook niet. Zijn naam is onbelangrijk. Wat volgt, is de door tijd en ervaring geperfectioneerde Methodiek. Geen spel van plagen of aantrekken en afstoten, geen lichte hints of subtiële gebaren. Enkel een gesprek door hem gestuurd tot ze ja zegt.

Ze studeert nog, rechten of zoiets. Ze huurt een appartement met een vriendin, maar die is er bijna nooit, verzekert ze hem. Toch gaan ze meteen naar haar kamer en doet ze de deur op slot.

Hij ontkleedt haar nog voor hij haar kust. Hij zit op het bed, ze staat voor hem. Ze verwacht dat hij zou opstaan, de procedure volgen, aarzelen voor hij zou naderen met zijn hoofd en dan de ogen zou sluiten nog voor hij haar lippen zou proeven. Maar hij blijft zitten, brengt haar in de war, lang genoeg om al de eerste knoop van haar jeansbroek los te maken. Ze staat stil, laat hem knoop voor knoop verder gaan tot geen enkele nog rest. Ze glipt zelf uit haar schoenen en dan is het weer aan hem.

Hoewel de Man haar met woorden inpalmdde, blijft hij nu stil bij elke nieuwe laag kleren. Hij trekt haar broek naar beneden en behandelt de knopen van haar hemdje even zorgvuldig. Er is enkel nog lingerie. Maar dat moet ze zelf doen. Hij leunt naar achteren en schenkt

haar tijd om dit te beseffen, dat alles nu afhangt van haar en wat ze zelf wil. Hij verheugt zich steeds op dit moment, de twijfel die opduikt bij de vrouw, of er iets mis is, of het wel mag, of ze het wel echt wil, hem wil. Hij heeft geleerd zichzelf dit moment te gunnen, wanneer afwijzing opnieuw mogelijk wordt, wanneer het allemaal haar beslissing lijkt.

Nooit stopt het echter hier, ofwel kleedt de vrouw zich verder uit, ofwel begint ze zijn kleren te verwijderen. Ze kiest voor het laatste. Ze gaat op haar knieën zitten om de veters van zijn schoenen los te maken. Heel even stokt zijn adem, wanneer ze haar tong over het leer van zijn linkerschoen laat glijden. Een hint van onderdanigheid. Een extra component om rekening mee te houden.

Ze neemt haar tijd met het uitkleden, alsof ze zijn brutaliteit voorvoelt en uitstellen wil. Na zijn broek laat ze zijn boxershort ongemoeid en verplaatst ze zich naar zijn bovenlijf. Pas op het einde bevrijdt ze hem van zijn laatste kledingstuk. Er ontsnapt een zucht bij haar bij de aanblik van wat ze heeft veroorzaakt, bij de gedachte aan wat zou volgen. Nog steeds geen kus, geen lippen op huid. Het is eerst aan haar. Ze staat op en wandelt achterwaarts tot ze de deur tegen haar rug voelt. Daar, buiten zijn bereik, toont ze alles, geen show of stripact, gewoon de inlossing van een belofte.

Ze zijn naakt nu, de rest volgt vanzelf.

Altijd begint het met dezelfde vraag, twee woorden in een bericht. *Mag het?* De Man staart naar dat kleine scherm en twijfelt elke keer over zijn antwoord. Het heeft niks met haar schoonheid of toewijding te maken, enkel met de locatie. Bij haar thuis is geen optie en een hotel vindt ze te beladen en ook een verspilling van geld, zelfs al stelt hij voor te betalen. Liefst gaat de Man bij hen langs, de reden voor zijn komst kristalhelder en het moment van weer vertrekken zijn keuze.

Toch laat hij haar weer toe en wacht hij de volle twintig minuten. Nooit komt ze met de auto, altijd te voet van haar werk, zijn lijf als haar lunch. Zij is anders dan de anderen, maar niet zo anders dan hij. Hij is niet haar enige, dat weet hij gewoon, nog los van de echtgenoot in haar eigen huis. Ze vertelt niks over zichzelf en vraagt nooit naar zijn leven, negeert zelfs de weinige foto's in zijn appartement. Ze gebruikt hem en als hij niet beschikbaar is, heeft ze ongetwijfeld iemand anders voorhanden.

De Man gebruikt die twintig minuten om zich te douchen en enkel gehuld in een handdoek neemt hij plaats aan zijn keukentafel, met zicht op de voordeur. Dit is geen verzoek van haar, eerder een lichte provocatie van zijn kant.

Ze belt beneden aan en klopt boven even op zijn deur. Ze mag binnen. Gespeeld verlegen betreedt ze het appartement, ze ziet hem zitten en kan een glimlach niet onderdrukken. Ze gaat bij hem aan tafel zit-

ten. Zonder toestemming steekt ze een sigaret op, maar het verbergt niet hoe rijk ze ruikt. De Man heeft geen flauw idee wat voor werk ze doet. Ze kan van overal komen, in een straal van een kilometer rond zijn appartement liggen hoofdkwartieren van banken, bedrijven en politieke partijen.

Hun eerste ontmoeting vond plaats op neutraal terrein, in het park dat een paar van deze statige hoofdkwartiergebouwen met elkaar verbindt. Ze leek het laatste restant van de lunchmeute, die zich bijna allemaal weer hadden teruggetrokken in hun kantoren. Zij niet, zij bleef zitten op een bank, onbezorgd over het uur, een luxe voorbehouden aan de werkelijk belangrijke medemens. De Man was toevallig in dat park, zat op de bank schuin tegenover haar, de krant opgerold in zijn hand, zijn blik op haar. Ze was zich heel bewust van zijn aandacht en voerde zelfs een kleine show op met het gracieus aansteken van haar sigaret. Hij bleef wachten op een blik van haar, een subtiele uitnodiging om naast haar te komen. De tijd drong, de sigaret raakte op en lang zou ze niet blijven zitten.

Ze wachtte niet tot ze klaar was met roken om op te staan, in een reflex kwam hij ook overeind. Het verraste haar, alsof ze een rol losliet, staarde ze hem vertwijfeld aan, maar ze herstelde zich snel. Ze had twee opties: een andere weg nemen en hem afwijzen of langs hem lopen en zien wat er gebeuren zou. Hij bedacht hoe ze op dat moment die twee mogelijkheden afwoog, hij bleef staan en keek haar aan. De Man schatte haar ongeveer tien jaar ouder dan hij, een vrouw die met de jaren

meer sensualiteit had vergaard, haar macht verweven met haar uiterlijk, haar lijf verheven tot iets werkelijk onweerstaanbaars. Hij twijfelde niet aan zijn intenties met haar, het was nu enkel nog wachten op haar goedkeuring.

Ze bood zich aan door zijn kant uit te lopen. Nu was het weer aan de Man. Toen ze bij hem kwam, vertraagde ze en sprak hij haar aan.

‘Wacht.’

‘Excuseer?’

‘Ik zei, wacht.’

‘Waarop?’

‘Hoeveel tijd heb je?’

‘Dat is geen antwoord op mijn vraag.’

‘Ik ben niet van plan je te versieren, je kostbare tijd te verspillen met complimenten of weetjes, je naar de mond te praten zodat je mij misschien leuk of schattig of innemend of charmant of, nog erger, interessant vindt, om dan toch gewoon niet verder te raken dan deze toevallige ontmoeting.’

‘Wat is dan wel het plan?’

‘Dat weet je maar al te goed.’

‘Ik wil het toch horen.’

En hij vertelde wat er gebeuren zou. Zonder een moment van aarzeling overliep hij elk stadium, van lippen op vel, hand op lichaam, tong in mond, lul in kut. Ze aanhoorde het alsof het een anekdote was over iemand anders.

‘Waar woon je?’ onderbrak ze hem.

‘Niet ver, echt niet ver.’

Die eerste keer was wild, maar echt wild. Daarna werd dit een tweewekelijks ding, maar de pauzes tussenin werden steeds langer. De vorige ontmoeting dateert van een maand geleden, hij vermoedt dat hij gedaald is in haar rangschikking van minnaars.

Nu zitten ze hier, in zijn keuken, hij nauwelijks bedekt, zij met nog alles aan. Maar er is iets mis, ze wacht te lang, misschien was het fout van hem om zijn lijf zo te presenteren. Ze haalt haar telefoon uit haar handtas, kijkt naar de tijd en legt hem dan op tafel. Ze maakt haar blouse open, verwijderd haar beha en steekt nog een sigaret op. Hij blijft enkel kijken, naar de opgespannen huid van haar bruingebrande tieten, naar het beetje buik dat uitstulpt, naar die verkleurde kleine tatoeage boven haar rechterheup. Hij is in de war nu, haar onwil om te behagen maakt hem ongemakkelijk. Ze is niet gekomen om zomaar te neuken, beseft hij. Maar waarom wel zou ze nooit zeggen.

Hij aarzelt dan ook om haar te strelen, zijn vingers over haar dof gewassen zwarte lokken te laten glijden, haar iets te vragen. Ze drukt haar tanden in haar onderlip, haar hoofd gevangen in een beladen gedachte. Als seks niet snel volgt, komen er tranen. Dat weet hij zeker.

Daarom staat hij op, laat de handdoek vallen en plaats zich op zijn knieën tussen haar benen. In de schelp van zijn hand ligt haar linkerborst, die hij ongekend teder kust. Het lijkt haar eerder te bedaren dan op te winden. De hand met de sigaret die rust op tafel, blijft liggen tot de filter knispert. Zijn rechterhand neemt

nu haar andere borst vast, zijn tong volgt snel. Hij voelt haar ogen op hem, maar blijft als een bezetene likken tegen beter weten in. Ze dumpt de opgebrande sigaret in een halfvolle koffiekop en heft haar billen op om haar rok en slipje te verwijderen. Een teken voor hem om af te dalen. Twee, drie kussen op haar buik en hij bereikt haar kutje. Driftig laat hij zijn tong flitsen over haar clitoris, hongerig naar een kreun van haar. Pas als hij zijn vinger in haar laat verdwijnen, is hij op bekend terrein. Pas dan wordt hem wat twijfel ontnomen, pas dan plaatst zij haar handen op zijn hoofd en drukt hem tegen zich aan. Hij brengt haar tot de rand van een orgasme en stopt abrupt. Want hij wil die blik zien, ergens tussen smeken en teleurstelling. Bij niemand is die zo overrompelend aanlokkelijk als bij haar. Maar deze keer ziet hij niet wat hij zoekt, haar gelaat verstart in een onoprechte uitdrukking van goesting.

Mocht dit een legitieme relatie zijn, dan was er van het bed geen sprake. Dan stopte het aan die keukentafel met een 'sorry' en een 'het is oké'. Maar ze moeten neuken, anders klopt het niet. Dat zijn de spelregels. Naakt begeven ze zich naar de slaapkamer, om te eindigen zoals het ooit begon.

Ze laat zich nemen op handen en knieën, om hem te plezieren. Of om hem niet te moeten aankijken. Het duurt niet lang, nooit bij hen, en ze zijn beiden goed genoeg om het de moeite waard te maken. Om aan elkaar te bewijzen dat dit nooit een vergissing was, maar een logisch lijfelijk gebeuren.

De Man zou perfect kunnen blijven liggen terwijl ze zich aankleedt in de keuken en vertrekt. Toch doet hij dat niet. Hij vergezelt haar en kijkt toe hoe ze haar telefoon checkt en dan haar kleren bijeenzoekt. Er is nog een kus en de belofte tot binnenkort. Maar er zal geen bericht meer volgen. Dat weet hij zeker.

3

De Man is te gast bij een televisieprogramma. Een humoristisch bedoeld paneling. De vragen heeft hij een week ervoor gekregen. De antwoorden zijn gisteren via de telefoon gekeurd. De helft van de moppen heeft hij zelf geschreven, de andere helft is opgesteld door de redactie. De normale gang van zaken.

Ze vroegen hem iets vroeger te komen, om alles nog eens te overlopen. Om elke grap nog eens uit te spreken voor de opnames beginnen. Dit in bijzijn van een redactielid dat de vragen voorleest. Vaak zijn dit pas afgestudeerde universitaires, binnengeloodst door familieleden of kennissen en al opgezadeld met het bittere besef dat ze nooit zullen mogen maken wat ze zelf graag zouden zien. Sommigen nog geen twee jaar in het vak, maar al zo bedreven in het opsporen, verwijderen en vervangen van aanstootgevend materiaal. Zodat conversaties ontstaan over de gradaties in gehandicapten-humor, waarbij wordt aangenomen dat blinden meer kunnen verdragen dan rolstoelpatiënten. Onderhandelingen over een maximumaantal kwinkslagen per religie in een aflevering. Joden 1, moslims 3, katholieken ongelimiteerd. Discussies over het humoristische potentieel van verkrachting, met als uitkomst dat het enkel mag als de Man zichzelf als het slachtoffer aanduidt. Zo gaat het bij elke opname, deze vermoeiende gesprekken in het belang van een naamloze kijker, die ondanks zijn fictieve status beschermd moet worden.

Toch blijft de Man dit doen en aanvaardt hij elk compromis. Zonder deze sporadische momenten op televisie zou hij een bestaansrecht verliezen, zou hij enkel mens zijn onder mensen. Door de jaren heen is hij een herkenbaar gezicht geworden, nog te afwezig om een bekend gezicht te zijn. Nu behoort hij tot die steeds meer uitdijende groep van autonome artiesten, zijn specialiteit panelprogramma's. In een vorig leven is hij begonnen als komiek, maar weinig mensen kunnen zich nog een optreden van hem herinneren.

Ondanks al die vorige opnames voelt televisie nog steeds niet als thuiskomen, zeker niet met de intrede van de andere panelleden. De meesten kennen elkaar enkel van gelegenheden als deze, collega's voor een avond en dan weken niks. Maar toch staat er geen maat op de hartelijkheid van hun begroetingen, soms met een innigheid die normaal gezien enkel wordt bovengehaald bij een kraambezoek. Het wordt heel vlug heel luid, in deze kamer vol bekenden met niemand om hen te herkennen. Vier mannen, twee vrouwen. Twee teams van drie spelers. De vrouwen netjes verdeeld. In het panel van de Man een pas doorgebroken zangeres en een vergane glorie op wankelende benen. Het laatste wapenfeit van deze ooit grote meneer dateert uit de prille jeugd van de overige deelnemers. De legendes over deze entertainer, een titel die hij met trots droeg, zijn algemeen bekend.

Zo was er op het hoogtepunt van zijn succes, toen zijn voornaam Lucas ook zijn merknaam was, sprake van buitenissige feestjes bij hem thuis. Met als geno-

digden bedrijfsleiders, televisiebonzen, politici, hoeren en zijn meest gewillige fans. Sommige mannen zweren bij ontmaagden, Lucas zwoer bij corrumperen.

Wanneer de presentator van het panelprogramma de ruimte betreedt, zijn de andere opgetrommelde bekenden zich zeer bewust van de machtsstrijd die zich ontwikkelt tussen ouwe roem en de smaak van het jaar. Lucas blijft zitten en laat de presentator tot hem komen als bij een audiëntie. De presentator is ongetwijfeld zonet door de redactie op het hart gedrukt om voorzichtig met Lucas om te gaan. De kans dat hij het opgeeft en opstapt, blijft reëel. Om dezelfde reden is er ook beduidend minder wijn op tafel gezet. De presentator overlaadt Lucas met dank-, lof- en andere betuigingen, tot aan het begin van de opnames.

Maar die blijken een ramp voor Lucas. Al vanaf de eerste vragenronde verzinkt hij in gewauwel en gemompel, vergeet hij de voor hem bedachte antwoorden en smokkelt soms een vloekterm in zijn uitleg. Niet dat het de uitzending zal halen. Na grondig montagewerk zal een krant zelfs spreken over een waardige comeback van Lucas, wat hem weer meer televisiewerk zal opleveren, dat zich even desastreus zal voltrekken.

Achteraf werpt Lucas zich op de vooraf verborgen drank en de zangeres. Hoe meer beschonken hij wordt, hoe kalmer en geconcentreerder hij lijkt. In de kleedkamer van de televisiestudio, verscholen tussen het productieteam en de andere gasten, kan de Man zien hoe de ouwe entertainer het jonge zangeresje bijna graci-

eus versiert. De Man komt nog iets dichters staan, om te kunnen luisteren.

‘Ik mocht als kind langer opblijven als u op televisie was.’

‘Weet je nog welk programma?’

‘Het is zo lang geleden.’

‘Toch niet zo lang.’

‘Wat ik mij nog herinner, is dat mensen zich moesten verkleden in andere rassen en elkaar moesten bestrijden met speren en knuppels.’

‘O, dat was *De Groote Leuke Oorlog*, dat was plezant. Maar dat is amper tien jaar geleden.’

‘Ik was toen zeven, denk ik.’

‘Dan ben je nu pas...’

‘Ja’, bevestigt de zangeres en ze houdt even zijn blik vast. Ze is zich heel bewust van het effect van haar leeftijd op mannen van zijn ouderdom. Van hoe dit ene feit het gesprek in een bepaalde richting duwt en zij enkel bijsturen kan. Hoe ze nu bestaat als een wensdroom in zijn hoofd, een verlangen dat ze wel of niet vervullen zal. Voor mannen als Lucas ligt de aantrekkingskracht van dit soort meisjes niet in het achterhaalde idee van naïeve ongereptheid. Zeker in haar geval, dat ze mannen heeft moeten verduren en verdragen om haar zangcarrière op te starten, beschouwt hij als een vanzelfsprekendheid. Ze ligt ook niet in het idee van illegaliteit of zelfs in de strakheid van dat lijfje. Nee, de wens tot verwoesting drijft hem naar haar en de haren. Niet uit haat of frustratie, niet om haar schoonheid te besmetten voor ze haarzelf ontglipt, maar gewoon uit

pure nieuwsgierigheid naar de confrontatie tussen zijn bruutheid en haar pracht, en hij zal pas stoppen als bijna niks meer van haar overblijft.

Lucas heeft vaak genoeg deze strijd opgezocht, meisjes als zij of nog jonger toegelaten en bemachtigd. Hij betrapte zichzelf erop dat hij hen ruwer behandelde dan andere veroveringen, meer eiste en extremere wensen afdwong. Enkel voor dat ene moment, na het orgasme, na het nahijgen, na het zich weer aankleden. Om te aanschouwen hoe ze zich weer herstelden tot onaan-tastbare meisjes, ettelijke minuten na die totale animale extase, en bij geen vrouw is de transformatie zo compleet als bij deze pseudodeugdelijke minderjarigen. Bij het zangeresje speelt dezelfde goesting op, om haar af te pellen tot de kern, voorbij de make-up, voorbij het imago, voorbij de coaching, voorbij het talent, zelfs voorbij haar persoonlijkheid, gewoon doorstoten tot hij haar vindt en zijn onuitwisbare sporen nalaten kan. Ook al betekent dat tranen bij haar en elkaar daarna blijven mijden.

Een kwartier later vertrekt Lucas met het zangeresje. Wat daarna gebeurt, weet niemand, verschijnt ook niet in tijdschriften of op roddelwebsites. Niet veel later verlaat ook de Man het pand. Hij neemt niemand mee. Doet hij nooit. Niet een kwestie van werk en privé gescheiden houden, het is gewoonweg niet de plek voor zijn Methodiek. Misschien morgen. Waarschijnlijk morgen. Of straks al, bedenkt hij wanneer hij een bericht verstuurt in de auto naar iemand die zeker nog wakker is. Een kort gepiep bevestigt zijn vermoee-

den. Aan een rood licht leest hij dat ze thuis zit, geen plannen heeft, en ze eindigt met drie puntjes. Hij reageert niet, dat hoeft niet. Toch niet bij haar.

4

Het is weer zo'n nacht. Hoewel dit een stad met te veel individuen is, overkomt het hem steeds vaker dat hij geconfronteerd wordt met eendagsexen. Zoals zij nu, met wie hij al twee keer in bed is beland na een toevallige ontmoeting op straat. Een derde keer dient zich aan. De herkenning verloopt stroef. Hij merkt haar pas op als hij zich omdraait nadat hij sigaretten heeft gekocht in de nachtwinkel. Om diezelfde reden staat ze twee klanten achter hem. Nog voor hij zich haar naam herinnert, is er de begroeting.

'Hi.'

'Hallo.'

'Kom, we gaan roken', stelt ze voor en precies op dat moment schiet hem haar naam te binnen.

'Laten we dat doen, Maaïke. Ik wacht buiten op jou.'

En daar, leunend op de vensterbank, bieden ze hun sigaretten aan elkaar aan, gelukkig heeft zij wel vuur bij zich.

'Ik heb jou op televisie gezien.'

'Dat kan.'

'Het was oké.'

'Dank je.'

'Maar dat kwam niet door jou.'

'Toch dank je.'

'Graag gedaan.'

'Werk je nog in dat restaurant?'

'Nee, ik heb eindelijk iets gevonden waarbij het woord "medisch" in mijn diploma klopt.'

‘Ik wist niet eens dat je zoiets gestudeerd hebt.’

‘Natuurlijk niet’, reageert Maaïke. ‘Je kent mij toch niet.’

‘Ik weet wel iets van jou.’

‘Ja, dat de geboortevlek op mijn dij eruitziet als een ingedeukt blikje.’

‘Vind je dat erg?’

Ze haalt haar schouders op. ‘Misschien wil ik ook niet dat je alles weet van mij, misschien verdien je het niet om te weten wat ik echt denk en echt voel en echt wil. Mijn lijf is misschien het minst interessante aan mij.’

‘Dan is de rest ongetwijfeld spectaculair.’

‘Goed geprobeerd.’

‘Opnieuw dank je.’

‘En opnieuw graag gedaan.’

‘Wat voor werk doe je nu?’

‘Ik wissel pillen.’

‘Je doet het klinken als een misdrijf.’

‘Zo spannend is het niet. Ik werk gewoon in een bejaardentehuis en ik combineer pillen.’

‘Om hen te genezen?’

‘We doen niet aan genezen, we verlengen gewoon de momenten van helderheid en de pauzes in de pijn. Elke mens is uniek en voor elke mens is er een unieke combinatie van pillen, dat is wat ik doe. Ik kraak hun code.’

‘Dat klinkt onnoemelijk veel spannender dan misdaad.’

‘Ja, ik ben niet slecht in mezelf belang verlenen. En jij?’

‘Ik. Niks speciaals. Ik sta gewoon op lijsten van televisiezenders, radioprogramma’s en tijdschriften. Te gebruiken naar believen.’

‘Ben ik ook van plan.’

‘Dat weet ik.’

‘Maar nu nog niet. Eerst roken we er nog een.’

‘Wil je ook iets drinken? Er is hier vlakbij een nachtwinkel.’

‘Dat is goed, dan gaan we voor bedelaarchic.’

De uitbater van de nachtwinkel verkoopt de Man twee blikken bier van een halve liter en lijkt te aarzen om iets te vragen. Maar hij houdt het bij een korte knik. Ook als de Man een halfuur later een nieuwe lading komt halen. Maaïke belooft de volgende te betalen.

‘Dat hoeft niet. Dit bier is goedkoper dan een fles water hier’, reageert hij.

‘Dat verklaart veel.’

‘Ik denk niet dat zwervers bier verkiezen omdat Evian tien cent meer kost.’

‘Sinds wanneer ben jij een expert inzake armoede? En daarbij, het zou toch rechtvaardiger zijn als de rijken vet en ziek waren en de bedelaars blaakten van gezondheid.’

‘Ik zou het licht angstaanjagend vinden, overal op straat gespieerde en gefocuste zwervers. Zeker in mijn bouwvallige fysieke staat. Maar zou je dan in gradaties werken?’

‘Hoe bedoel je?’ vraagt Maaïke.

‘Vanaf wanneer krijgen ze ziektes? Koop je een auto en word je dan geïnjecteerd met een virus? Of krijg je automatisch samen met je buitenverblijf drie kankercellen?’

‘Waarom doe je dat nu?’

‘Wat?’ zegt hij gespeeld verbouwereerd.

‘Ik probeer een mooiere en betere wereld te verzinnen, en jij transformeert me meteen tot een waanzinnige dictator. Nu klink ik als een halve nazi.’

‘Zouden nazi’s dat ooit beu worden, dat ze met alles vergeleken worden en hun Jodenhaat helemaal bedolven raakt onder andere onzin? Dat ze persconferenties moeten houden en verklaren dat ze als nazi’s geen mening hebben over vegetarisme, snelheidscontroles en het rookverbod in cafés.’

‘Waarom zeg je nooit dat soort dingen op televisie?’

‘Goeie vraag, zou je lachen?’

‘Ik denk het wel, maar ik heb dan ook een zwak voor antisemitische moppen.’

Dit doet de Man onbedaarlijk lachen, met bier dat uit zijn mond spuit. Wat haar ook in de lach doet schieten. De nachtwinkeluitbater gluurt tussen de gestapelde luiers en koffiefilters tegen het raam naar de plotse commotie buiten.

‘Alles oké?’ vraagt Maaïke.

‘Steeds beter.’

‘We zijn niet slecht samen.’

De Man knikt, maar zegt niks. Maaïke mompelt een sorry.

‘Nee, geen sorry zeggen.’

‘Wil je meekomen?’

‘Ja, graag, heel graag’, zegt hij en hij meent het.

Ze woont om de hoek, dat weet hij nog. In iets kleins, met haar bed in dezelfde kamer als haar sofa en televisie. Maar nooit combineert ze televisie met bed, uit zelfbescherming, zei ze. Sinds hun laatste ontmoeting is er weinig veranderd in haar appartement, enkel de titels op de boeken en de films verspreid op de grond. Zo te zien zit ze in een zombieperiode.

‘Let maar niet op de rommel’, zegt ze.

‘Te laat. Ben je je aan het voorbereiden op de apocalyps, is er een bijwerking van die pillen die je verzwijgt?’

‘Misschien. Nee, het irriteerde me dat elke vrouw lijkt te fantaseren over vampiers, daarom houd ik mij bezig met zombies. Zodat ik niet kan meepraten.’

‘Dat moeten interessante fantasieën zijn.’

‘Niet op die manier, zot.’

‘Er moet toch zombieporno bestaan. Want al de rest is al behandeld.’

‘Wat ben je op de hoogte van porno.’

‘Ik ben een gewone man met een gewone internet-aansluiting. Het lijkt me wel geschikt materiaal, met al dat kermen en die verscheurde kleren.’

‘Maar dat is juist wat ik zo goed en zo angstaanjagend vind aan zombiefilms. Alles wat wij kunnen, alles wat ons menselijk maakt, alles wat ons de moeite waard maakt, betekent niks meer als het er echt op aankomt.’

‘Klinkt niet zo anders dan daarbuiten.’

‘Dan moeten we binnen blijven. Ik heb genoeg in huis voor ons twee.’

‘Misschien kan ik beter weggaan,’ zegt de Man.

‘Wat? Niet doen, niet vertrekken. Je bent hier net en we hebben nog niet eens gekust.’

‘Juist daarom. We zijn een meter verwijderd van het bed en we hebben elkaar niet eens aangeraakt.’

‘We zijn gewoon aan het praten.’

‘Exact, we geven betekenis aan iets wat geen zwaarte verdraagt.’

‘Wat? Omdat ik zeg dat we hier veilig zouden zitten voor de zombieplaag?’

‘Je weet wat ik bedoel.’

‘Ja, natuurlijk weet ik dat, ik ben geen idioot. En daarbij, waarom niet? Ik heb niemand, jij hebt niemand en dit is oké. Is dat niet genoeg om iets te proberen?’

‘Maaiké, behalve onze lijven hebben we elkaar niks aan te bieden, enkel teleurstelling en pijn.’

‘Hoe durf je dat te zeggen? Je kent mij niet eens.’

‘Je mag kwaad zijn op mij.’

‘Maar ik wil niet boos zijn op jou, ik wil gewoon weten waarom niet. Ben ik zo oninteressant dat enkel mijn kut in mijn voordeel spreekt? Is de gedachte van ons twee samen dan zo ondraaglijk?’

Hij ziet hoe haar ogen in de zijne het antwoord zoeken en niet vinden. Ze wil nog iets zeggen, iets tussen een verwijt en een smeekbede. Klanken tuimelen over haar lippen, maar vormen geen woorden. Tot ze enkel iets fluisteren kan.

‘Al is het maar een dag dat je hier blijft, een dag bij mij. We kunnen samen naar iets kijken, het hoeft niet

eens met zombies te zijn. Dat is toch niet zoveel gevraagd.'

'Sorry, Maaïke. Dat gaat niet.'

'Maar...'

'Echt niet.'

Verloren staart ze hem aan. 'Laten we dan gewoon buiten nog een sigaret roken. Of is zelfs dat onmogelijk geworden?'

'Nee, dat is goed.'

Op de trede van haar voordeur zitten ze, hij duldt haar hoofd op zijn schouder terwijl de nacht zijn krenten en sirenes presenteert.

Onderweg neemt de twijfel toe bij de Man, hij heeft enkel een uitnodiging en een adres, zes metrohaltes van zijn eigen appartement. Ze contacteerde hem via Facebook drie weken geleden, haar profiel onthult weinig tot niks. Zeker geen concrete informatie, geen geboortedatum of afbeeldingen van zichzelf. Maar ook geen waarschuwingen om haar te mijden, zoals een album met enkel foto's van katten of gedeelde slogans als 'Om in mijn hart te wonen, hoeft je geen huur te betalen'. Gewoon een verzameling filmtrailers, muziekclips en citaten die hem geruststelden inzake goeie smaak.

Het begon met een vriendschapsverzoek van haar aan hem. Als beeltenis ernaast koos ze die dag voor een oude zwart-witfoto van een bebaarde vrouw. Toen hij haar verzoek aanvaardde, stuurde ze hem iets, een 'dank je'. Meteen gevolgd door een vraag over een interview met de Man in een vrij obscuur blad, een gestencild magazine voornamelijk gelezen door studenten, wat een bepaalde leeftijd suggereerde. Ze vroeg of het echt waar was, zijn verhaal over die huilende taxichauffeur. Hij antwoordde dat hij zeker niet gelogen had.

Na een week sporadisch chatten werden telefoonnummers uitgewisseld, die dag had ze als profielfoto een bebloed jurkje aan een waslijn. Twee dagen later hadden ze telefoonseks. Hij mocht bellen, maar ze wist nog niet of ze iets zou durven zeggen. Ze wilde hem wel horen, hoe geil hij klonk.

Ze bleef ook stil, haar adem werd nauwelijks opgepikt door de telefoon. Hij vertelde hoe hij zou binnenkomen en bij elke stap naar haar een kledingstuk zou uittrekken. De Man vermeed zorgvuldig elke omschrijving van haar, om de fantasie niet te ondermijnen met foute feiten. Hij sprak over hoe hij zou kijken, voelen, tasten, kneden, knijpen, likken, zuigen, bijten, proeven, stoten en plagen. Pas toen hij vroeg of hij mocht klaar komen, hoorde hij haar stem.

‘Ja’, zei ze. Ze klonk echt verschrikt, in zoverre hij dat kon opmaken uit die twee gefluisterde letters. Hij smukte zijn extase op met extra vloektermen en onnodig nathijgen.

Helder door zijn orgasme praatte de Man verder op haar in, tot ze steeds meer deelnam aan het eerder eenzijdige gesprek. Tot ze haar eigen geilheid bekende en haar eigen strelen toegaf. Allemaal bevestigd met enkel een ja in al zijn variaties. Haar opwindning bleef subtiel, geen gekreun maar de geluiden van een onrustige, koortsige slaap. Tot ze gewoon ‘dank je’ zei en ophing. Wat de Man eerder amuseerde dan verbaasde.

Na drie dagen een nieuw kort bericht van haar, gevolgd door nog eens telefoonseks. Zij steeds even karig met woorden. En altijd dat ‘dank je’ op het einde, als na een telefonische enquête. Nooit echter willigde ze zijn wens in om een foto van zichzelf te mailen, uit wantrouwen tegenover dit wereldwijde netwerk, wel bleef ze rigoureus bijna dagelijks haar profielfoto veranderen in gecodeerde afbeeldingen van haar gemoedstoestand. De Man deed zijn best die juist te interpreteren

en te verwerken in hun chatten. Misschien mocht hij daarom langskomen, na het behalen van een goede score op haar cryptische test.

Nog twee haltes en dan is het nog achthonderd meter wandelen. Als hij uitstapt. Want er broeit in hem een onrust. Niet door het onpersoonlijke of het onbekende, dat beschouwt hij nooit als een probleem. Dat hoort erbij, vindt hij. Het is juist wat ze wel lost over zichzelf, het weinige zichtbare van haar, wat hem angst inboezemt. Haar kronkelige zinnen vol onrust en woede over haar burens, haar ouders, haar enige vriendin, die hij niet meer ter sprake mocht brengen, haar idee-fixe dat ze nooit werk zal vinden. Soms vond hij 's ochtends vroeg lange epistels van haar in zijn mailbox. Dat ze weer niet slapen kon, dat de burens weer veel te luid waren, dat hij net als de rest was en haar toch niet begreep.

Toch stapt hij uit en neemt de roltrap naar boven. Dit deel van de stad is onbekend terrein voor de Man. Haar huis bevindt zich in een zijstraat van een zijstraat van een zijstraat, te nauw voor auto's. Over haar naam heeft ze niet gelogen, op de bel staat haar volledige naam frivool geschreven. De Man wacht tot het exacte uur van afspraak is aangebroken en belt dan aan.

Opnieuw enkel een ja door de intercom. Hij spreekt zijn naam uit en hoort dan vijf seconden niks.

'Tweede verdieping, er is geen lift.'

In de krappe hal zonder licht, met een fiets tegen de muur geplaatst, wurmt hij zich naar de steile trap. Boven twee deuren, één op een kier, de andere trilt van

de bastoon die binnen davert. Die buren dus. Ze wacht hem niet op als hij haar cocon betreedt, pas als hij het toilet hoort doorgespoeld worden, weet hij waar ze zit. Daar verschijnt ze, schijnbaar onaangedaan door zijn aanwezigheid. Al vanaf hun eerste gesprek had de Man zich een blauwdruk van een vrouw voorgesteld, een manier om een lijf te voelen voorbij al die woorden en al dat mysterie. Een concept van huid en haar dat nauwelijks leek op haar, zij die nu voor hem staat. Deze vrouw met haar weerspannige krullen, nauwelijks in bedwang gehouden door een knijper, haar overdadig sproetige gezicht en een lijf dat zich het best laat omschrijven als lang en weinig, vraagt of rode wijn goed is.

‘Want ik heb niks anders in huis.’

Ze verplaatsen zich naar haar keuken, de plek het verst verwijderd van de luidspreker van de buren. Aan een piepkleine tafel met aan weerszijden krukjes, geen plaats voor stoelen, drinken ze wijn uit koffiekoppen.

‘Stel ik jou al teleur?’

‘Goed begin van een gesprek’, repliceert de Man.

‘Ik weet heus wel hoe ik eruitzie en ik zag hoe je keek.’

‘Gewoon nieuwsgierig. Het enige wat je liet zien, waren freaks en objecten.’

‘Ik ben toch niet verplicht mezelf te tonen op internet.’

‘Het heeft wel iets contradictorisch op een sociaal netwerk.’

‘Het is mijn pagina en ik beslis.’

Alles spreekt ze uit met een bitsigheid, alsof de Man zichzelf heeft uitgenodigd in haar huis. Zijn telefoon trilt en rinkelt in zijn borstzak.

‘Neem maar op.’

De Man bekijkt de naam en laat overgaan op voice-mail.

‘Niet belangrijk’, zegt hij en hij houdt de telefoon in zijn hand. Eerder om zich een houding te geven draait hij het toestel rond en rond. In een plotse beweging grijpt ze zijn telefoon vast en legt die neer op het tafelblad.

‘Ik heb niet graag dat er een camera op mij gericht is.’

Verbouwereerd door wat ze deed, kan de Man geen woord uitbrengen, terwijl zij ongevraagd de twee koppen bijvult.

‘Wat was dat?’

‘Is dat zo raar?’

‘Eerlijk? Het is ontzettend paranoïde.’

‘Dat kan mij niet schelen.’

En hij gelooft haar, deze vrouw zal haar excuses niet aanbieden voor wat ze net deed. De Man zou kunnen vertrekken, maar doet het niet. Niet uit geilheid of uit respect, maar als oppositie tegen haar zelfbeklag, zodat ze deze keer niet kan zeggen: ‘Zie je wel.’ Misschien beschouwt ze elk contact als een uitputtingsslag, als een manier om zichzelf te bevestigen in haar slachtofferrol. Maar de Man betwijfelt of al veel mannen zo ver zijn geraakt bij haar als hij op dit moment. Hij ziet de nervositeit in haar ogen.

‘Mag ik weten hoeveel je betaalt voor dit appartement?’

De vraag doet haar lachen. ‘Nee, wat een vreemde vraag.’

‘Is dat zo?’

‘Ik weet niet. Het is niet duur, maar het is ook niet groot. Kleine badkamer en een slaapkamer waar net een bed in past.’

‘Misschien moeten we maar verhuizen naar de slaapkamer.’

‘Waarom?’

‘Waarom denk je dat ik hier ben?’

‘Ik dacht dat je geen goesting meer had.’

‘Ik wel en jij?’

Ze antwoordt niet, drinkt de rest van haar wijn op en staat op. ‘De slaapkamer is aan de andere kant van de hal.’

Wat daar gebeurt, catalogiseert de Man onder de noemer moeilijke seks. Dit heeft niks te maken met de clash tussen haar pezige lichaam en zijn robuuste lijf, maar alles met haar constante zwalpen tussen onwil en begeerte. Zo is er haar weigering om te tongzoenen, ook al maakt zijn mond de hare open vanaf de eerste kus. De Man gedraagt zich nijdig in zijn handelingen, met één hand houdt hij haar kin vast zodat haar lippen tuiten als hij de zijne op haar plant. Maar ze duwt hem niet weg, laat hem doen zonder zelf iets te ondernemen. Het voelt niet goed, deze overrompeling. Met zijn andere hand verwijdt hij alleen de nodige kledingstukken, zijn broek en de hare. Hij is echt niet geïnteresseerd in

de rest van haar, enkel de handeling van neuken telt. Enkel de afspraak van seks telt nog.

Gedwee draait ze zich om, biedt haar schamele billen aan, steunend tegen de muur. Een andere positie zal ze niet meer aannemen, ook al staan ze geklemd tussen deur en bed. Dit soort neuken verdraagt geen matras, geen pauze, geen woorden. Gewoon doorgaan tot het klaar is. Tot zij zich omdraait en stil 'dank je' zegt.

Op de dagen dat geen enkele mail en geen enkel bericht hem bereikt en hij de enige mens op aarde lijkt, stuurt de Man zelf zijn signalen uit. Als een visnet geworpen over deze stad. Vanavond maakt hij een selectie van tien namen. Tien dezelfde berichten naar tien contacten en dan gewoon wachten. Drie reageren binnen het kwartier. Tot zijn eigen verbazing ook Melissa. Doet ze normaal nooit, hoe vaak hij ook probeert.

Melissa en de Man waren ooit een bijna-koppel, op het randje van samen, maar nooit echt. Misschien was het te voorspelbaar of misschien was er toch genoeg wat hen tegenhield. Ze hebben samen dezelfde studies gevolgd, samen deze stad ontdekt in een totale onbevangingheid. Alsof het allemaal speciaal voor hen opgetrokken was, met elke avond een reden om buiten te zijn, om bij elkaar te zijn, soms met zijn allen, meestal met zijn tweeën. En misschien zouden ze ook een fantastisch koppel geweest zijn, mocht Melissa niet zo irritant intens zijn over alles.

Zo was ze geen vegetariër maar een carnivoorhaatster, geen atheïste maar een extreem ongelovige en geen linkse culturo maar verward in een permanente kruistocht tegen alles wat naar conservatief en commercieel neigde. Elk gesprek met de Man eindigde per definitie in ruzie, niet dat hij zelf zo religieus of rechts was, maar hij ergerde zich blauw aan haar onwrikbare stelligheid. Tot op het punt dat hij alles wat zij haatte per definitie fantastisch vond en ze allebei van geen

wijken wisten. Zo kocht hij speciaal elke week enkele roddelbladen als brandstof om haar woede op te wekken. ‘Wat kan het mij schelen dat Peter uit de soap *Water en wijn* zijn lief Wendy uit de serie *Jezus, de jeugd-jaren* bedriegt met Tommy uit het kinderprogramma *Doe open, opa?*’

Inzake mannen toonde Melissa zich echter beduidend minder rigide. Ze omschreef zichzelf als een fuck-feministe, nemen wat ze wilde en dumpen na gebruik. Seks als zuivering van het hoofd door middel van het lijf. Die heerlijke overrompelende leegte na het orgasme. En echt kwaad worden als de jongen eerder klaarkwam dan zij, hem de deur wijzen op zijn meest hulpeloze moment, bij het dichtknopen van een vol condoom. Een mogelijk nog hardere afwijzing dan de klassieke versie.

Ook Melissa en de Man belandden vaak genoeg in bed. Elkaar dat ontzeggen zou enkel kloppen in de meest zeemzoete verhalen. Het gebeurde voor het eerst na een zoveelste verhitte discussie over hoe de media hun rechtse agenda verborgen hielden door zich oppervlakkig links te gedragen. Volgens haar toch. Hoe ze precies opschoven van vete naar vrijen kan geen van de twee zich nog helder herinneren. Mede door drank. En het bleef niet bij die ene keer.

Zo werd elke ruzie een potentieel voorspel en elk thema een potentiële ruzie. Ze neukten zonder enige belofte van exclusiviteit en zonder enige reserve, besmet door de razernij van hun woorden. Tot de ruzies uitdoofden, alle argumenten tot vervelens toe herkauwd

waren en de seks even lusteloos werd als hun gekibbel. En zo bloedde ook hun vriendschap dood, doordat ze nooit ervaren hadden hoe ze ook rust en stilte konden delen.

Ze studeerden beiden af en verloren elkaar uit het oog. Melissa verdween naar het buitenland, opdrachten achterna. Vermoedelijk gekalmeerd en gesetteld. Toch voor eventjes. Want twee maanden geleden dook ze weer op, in deze straten. De Man hoorde de geruchten over haar terugkomst via via via. Haar telefoonnummer was niet veranderd, merkte hij toen hij iets stuurde. Ze spraken af voor koffie in het centrum.

Ze stapte een kwartier te laat binnen, in een korte regenjas en met een exuberante vliegenierszonnebril, alsof ze zich weigerde te plooiën naar de grillen van het weer. Na een lange omhelzing riep ze haar bestelling naar de serveerster, die nog bezig was met een andere klant. Toch kreeg ze wat ze vroeg, ze nam een slok en vuurde dan haar vragen af.

‘Ben je nu vermagerd of verdikt?’

‘Misschien gewoon geen van de twee.’

‘Dat kan ook, ja. Heb je iemand?’

‘Is dat je tweede vraag?’

‘Ja. Waarom niet? Is dat een groot mysterie?’

‘Nee, geen mysterie. Ik heb niemand. Jij?’

‘Ja, er is iemand, maar niet hier, in dit land.’

‘Dus voorbij de grens zijn jullie niet meer samen?’

‘Zo voelt het toch. Zeker in deze stad. Ik heb hier te veel beleefd om nu als een brave burgertrut rond te paraderen. Het zou gewoon niet geloofwaardig zijn.’

Na een uur, met elk vier koffies en vierenveertig vragen, namen ze afscheid. Er volgden nog drie afspraken, allemaal overdag, kort en bedaarnd. Nooit een discussie over wat dan ook en heel weinig opgehaalde herinneringen. Twee volwassen mensen die elkaar eerder uit beleefdheid dan uit oprechte interesse opzochten. Toch bleef hij haar berichten sturen, tegen beter weten in, uit puur verzet tegen de situatie. Maar meestal reageerde ze niet.

Tot vandaag. Nu wil ze zuipen, zegt ze, in de lobby van een hotel. En het kan haar niet schelen hoeveel de drank kosten zal. Dan weet hij wel een adres. Ze zit er al als hij binnenstapt, in dit hotel dat baadt in een Oostblokluxe. Speciaal ingericht met een overdaad van prullaria en kitsch wegens veel Russische klanten, daarom ook een bar met alles erop en eraan waar ze nooit moeilijk doen, hoe luidruchtig het ook wordt. Nu draagt Melissa een retroversie van een mantelpakje, enkel een hoed ontbreekt om het beeld compleet te maken. Maar ze is wel perfect in harmonie met de omgeving van groteske praal. Ze heeft al wodka voor haar besteld, de Man vraagt hetzelfde aan de ober.

‘Dank je om te reageren’, begint de Man.

‘Waarom doe je dat?’

‘Doe ik wat?’

‘Mij blijven contacteren, ik was tevreden met de stilte tussen ons.’

‘Ik niet.’

‘Dat is dan spijtig voor jou.’

‘En toch zitten we hier, samen, na een bericht van mij.’

‘Ja, om deftig afscheid te nemen.’

‘Ga je terug naar het buitenland?’

‘Nee. Maar dat verandert niks tussen ons. Als ik in deze stad blijf, wil ik geen enkele verplichting tegenover jou voelen.’

‘Wie spreekt hier over verplichtingen. Ik wil jou gewoon zien soms.’

‘Waarom?’

‘Omdat ik dat wil, omdat ik jou wil.’

‘Die zin komt veel te vroeg op de avond, ons glas is nog niet leeg’, reageert Melissa.

‘Ik hoef niet dronken te zijn om dat te zeggen.’

‘Ik misschien wel om daarmee om te kunnen.’

‘Dan drinken we nog een glas.’

Ze kiepen de wodka naar binnen en vragen om nieuwe. Hun ad fundum is niet onopgemerkt gebleven en wordt bejubeld door een groepje zakenmannen aan een tafel.

‘Dus. Je wilt mij’, zegt Melissa bij de eerste slok van het tweede glas.

‘Is dat een belediging geworden?’

‘Soms wel. Hangt af van de man. Soms wil je echt niet het type zijn van iemand die je verafschuwt.’

‘Er zijn voorwaarden verbonden aan een vrouw aantrekkelijk vinden?’

‘Nee, maar het zou wel moeten.’

‘En wie mag jou mooi vinden?’

‘Ik ben graag een heel specifiek type, iets voor liefhebbers. Mensen zouden nooit begrijpen waarom iemand mij wil en enkel mij.’

‘Is dat wat jou tegenhoudt? Dat je bij mij een zoveelste vrouw in de rij bent?’

‘Hoe lang is die rij wel?’

‘Geen idee.’

‘Zo lang dus. En nee, vanaf een bepaalde leeftijd is het gewoon zielig om te geloven dat je uniek bent in iemand zijn leven.’

‘Dat was je wel, Melissa. Toen we samen studeerden.’

‘Oké. Dat is lief. Dat geef ik toe.’

‘Maar betekent het ook iets?’

‘Wat? Dat je nu meer kans maakt na deze veel te late lofrede? We hebben al geneukt, je hoeft mij niet te versieren of me te overtuigen van je kunde. De beslissing om straks wel of niet naar boven te gaan, hangt af van andere factoren.’

‘Ik herinner me niet dat je ooit zo zakelijk deed over seks.’

‘Seks blijft een kwestie van schaamte uitschakelen. Maar de keuze met wie is wel veranderd.’

‘Heb je nu een maximumaantal mannen bepaald en ben je daarom kieskeurig?’

‘Je bent geen punten aan het scoren met dat soort vragen.’

‘Dat kan mij niet schelen. Ik wil gewoon weten waarom wij niet zomaar kunnen neuken, waarom we daar zelfs ooit mee gestopt zijn.’

‘Ik zat in het buitenland en zo ver reikt jouw lul niet.’

‘We waren daarvoor al gestopt, Melissa.’

‘Ja, en dan? We waren toch niet getrouwd.’

‘Maar het was toch niet slecht of teleurstellend.’

‘Je snapt het echt niet. Weet je hoeveel moeite het mij kost om seks te klasseren als gewoon seks. En de enige manier om dat te blijven doen, is nooit iemand lang genoeg dichtbij houden. Waarom denk je dat ik nu wel een relatie heb met een kerel? Omdat we te veel geneukt hebben om het te bestempelen als zomaar. We hebben te vaak elkaars bed opgezocht, elkaar te vaak uitgenodigd om te doen alsof het niks is.’

‘Klinkt als spijt.’

Melissa haalt haar schouders op en neemt nog een slok. De Man ook. Tijd voor een nieuwe lading alcohol.

‘En jij dan?’ vraagt ze.

‘Wat, en ik?’

‘Ik hoor van alles. Dat je televisie doet nu. Dat je rondneukt nu. Dat je afwezig bent nu.’

‘Wie zegt dat, dat ik afwezig ben?’

‘Ik ben nog maar een paar maanden weer in deze stad en ik heb onze vrienden van vroeger al veel vaker gezien dan jij. Dus wat gebeurt er allemaal?’

‘Niks. Ik ben bezig. Dat is alles.’

‘Met meisjes?’

‘Onder andere.’

‘En waar vind je die meisjes dan?’

‘Ze vinden mij. Ze duiken op en ik laat hen toe.’

‘Allemaal?’

‘Toch veel.’

‘En hoe voelt het om er zoveel in bed te krijgen?’

‘Kan ik ook aan jou vragen.’

‘Doe niet alsof we tot dezelfde soort behoren.’

‘Waarom niet? We zijn allebei sletten, Melissa.’

‘Probeer je mij kwaad te krijgen?’

‘Is het nog zo gemakkelijk?’

‘Blijkbaar.’

De Man valt stil en veroorzaakt een frons bij haar. In zijn hoofd een nieuwe strategie als een ongewenste gedachte. Op dat moment brengt Melissa haar hoofd vlak bij het zijne en ze fluistert: ‘Wat we ook van plan zijn, het gebeurt in dit hotel. Nergens anders en nooit meer.’

Hij zou haar kunnen kussen, dat beseft hij. Maar hij doet het niet. Het zou haar teleurstellen, het zou hem onderbrengen in de categorie van mannen waartoe hij nooit behoren wil. Zij die het zekere voor het onzekere nemen, risico uit wanhoop.

‘Mag ik iets weten over hem?’

‘Waarom? Hij is een man en hij lijkt niet op jou. Meer valt er over hem niet te zeggen.’

‘Dat zal hij graag horen.’

‘Je weet wat ik bedoel. Als ik zeg dat alles van en door ons in dit gebouw blijft, dan betekent dat ook dat hij hier niet binnenkomt via dit gesprek.’

‘Ik wil gewoon weten waarom hij wel. Is hij de ware?’

‘Nee, dat niet. Maar dat ligt aan mij. Het idee dat ik dan ook de ware ben voor iemand, irriteert me zo, alsof ik een gefabriceerd model op bestelling ben. Geloof je erin?’

‘Nee, want dan mag het niet mislukken en het kan altijd mislukken. En wat daarna dan, wat na de ware?’

‘De volgende ware waarschijnlijk. Het is ook onzin. Een mens verandert en je kunt niet verwachten dat het individu naast jou op dezelfde manier verandert.’

‘En toch blijven veel mensen bij elkaar.’

‘Ja, naar het schijnt.’

‘En hij bij jou blijkbaar’, zegt de Man.

‘Weet je wat hij goed kan?’

‘Wat?’

‘Hij spreekt de woorden “ik hou van jou” uit zoals ik ze horen wil. Terloops en nonchalant. Nooit na het vrijen, nooit als emotionele chantage na een ruzie. Het helpt ook dat hij het in een andere taal zegt.’

‘Zijn er dan ruzies?’

‘Genoeg om vol te houden, genoeg om bij elkaar te blijven.’

‘Maar je laat hem niet naar hier komen.’

‘Nee, hij is hier niet welkom, dit is mijn stad, mijn geheime kamer.’

‘Ben ik een geheim?’

‘Vlei jezelf niet zo. Je bent verleden tijd zonder dat je het beseft.’

‘Spaar me jouw medelijden.’

‘Je verdient ook geen medelijden, jongen.’

‘Wat dan wel?’

‘Nog een glas, dat wel.’

De laatste bestelling van de avond. Toch voor hen. De zakenmannen blijven bijbestellen.

‘Ik ben het beu over mezelf te praten’, zegt Melissa.

‘Wat wil je weten?’

‘Alles wat ons boven doet belanden.’

‘Ben je een beloning geworden?’

‘Ik wil je trucs horen, ik wil weten hoe je het doet.’

‘Die heb ik niet.’

‘Onzin. Dat is al wat jullie hebben, bijeengeraapte moves en verbasterde openingszinnen.’

‘Ik niet, ik krijg gewoon gedaan wat ik wil van hen.’

‘Weet je hoe fout zoiets klinkt?’

‘Dat interesseert mij niet. Het enige wat mij boeit, is dat lijf. Ik communiceer enkel via dat lijf. Het enige wat ze ooit over mij te weten komen, is wat ik doe met hen. En het enige wat ik zoek in wat we hebben, is dat ene moment.’

‘Welk moment?’ vraagt Melissa.

‘Wanneer het onomkeerbaar is geworden, wanneer het voelt als een verplichting tegenover je eigen geilheid, en de verlossing die volgt als het daadwerkelijk gebeurt.’

‘Dat is een goed moment, ja.’

‘Gaan we naar boven?’

Melissa knikt en haalt uit haar handtas de sleutel van de kamer.

‘Het is op de derde verdieping. Ik ben nog niet gaan kijken.’

In de kamer is de Man de eerste die zich uitkleedt. Zij zit op het bed en kijkt toe, ietwat verstrooid. Hij is halfweg wanneer ze opschrikt en zich ontdoet van haar kleren. Ze merkt niet eens dat hij al naakt is, te veel in de knoei met haar eigen knopen. Tot ze het opgeeft en

om hulp vraagt. Hij gaat naast haar zitten. Geconcentreerd opent de Man de fragiele knoopjes van haar outfit. Bij het ontbloten van haar lichaam krijgt hij een beha met voorbedachten rade te zien. Het doet hem zelfs twijfelen of ze echt moeite had met uitkleden en niet gewoon deze handeling wilde, deze blik van hem op haar. Hij opent elke knoop en nu, nu kan hij haar kussen. Zo ploffen ze neer op de matras.

Het neuken volgt snel. Twee lijven als oude bekenden die elkaar niet goed meer kunnen inschatten. Geconfronteerd met een verbrijzeld ideaalbeeld van studentenstrakheid en jong vlees. Maar daar tussen haar nieuwe schrammen en verse lijnen schuilt haar vertrouwde parfum. Meer heeft hij niet nodig. En het is goed, zo goed. Voor hen allebei. Wat dit betekent voor hen, voor nog, voor later, dat weet geen van beiden.

Hij blijft terugkeren, want hij wil het horen. Hij wil haar horen zeggen dat het misschien geen goed idee is om nog eens af te spreken. Hij wil dat zij het opgeeft en hem naar huis stuurt. Hij wil dat zij hem afwijst omdat hij dit ding tussen hen heeft besmet. Hij wil haar alle macht over hem ontnemen. Maar zolang ze blijft zeggen 'tot volgende week', is de Man niet van plan om het zelf te beëindigen zonder totale toenadering of complete afstoting. Het is pas volbracht na een hoogtepunt.

Zijn initiële intenties waren van een heel andere orde. Na iets te veel slechte en slapeloze nachten zocht en vond hij een psychologe. Niet bewust een vrouw, gewoon iemand op wandelafstand. Ze bleek ook nog jonger dan hij. Maar zelfs toen hij dat vernam, veranderde zijn voornemen niet om haar te doen wankelen. Dat gebeurde pas later, bij sessie drie. Toen ze even, heel even aarzelde.

Hij vertelde toen over vroeger, over een gebeurtenis van acht jaar geleden. De Man was nog een Jongen toen. Hij had werk gevonden, een job met bazen en vernederingen en al, de enige manier om een schandelijke terugtocht naar het ouderlijk huis te vermijden. Zijn officiële titel was *event mascot*, wat zoveel betekent als 'levende pop met folders en gratis hapjes'. Bij het bedrijf 'Pimp my event' stond hij op een lijst van werkloze acteurs, opgesteld volgens gradatie van zelfrespect. De Man weigerde weinig, maar de opdrachten bleven schaars. Organisatoren van zulke evenementen

voelden nooit schaamte om expliciet te vragen naar jonge vrouwen. Als de Man dan eens mee mocht, was hij meestal degene in een gigantisch schuimrubber pak met binnenin de hitte van een supernova, omringd door hostessen. Al te vaak hun pluchen schuilplaats voor grijpgrage mannen. Als een te negeren non-entiteit kon de Man van achter zijn masker deze futloze paringsdans observeren.

Op een feestje ter ere van niks speciaals zag hij hoe de gasten voornamelijk Karen belaagden, zelf nog vrij nieuw in het vak. Misschien was dat net de reden voor de overmatige aandacht en had ze nog geen repertoire van afscheepzinnen zoals de andere meisjes. Of misschien kwam de aandacht omdat ze er niet in slaagde haar afgrijzen te verbergen bij elke onsubtiele toenaadering. Het werd zelfs een wedstrijd bij een groepje aanwezige mannen, om Karen zaken in te fluisteren, en hij die de grootste afkeer veroorzaken kon, was de winnaar.

De Man vertelde de psychologe hoe Karen achteraf die zinnen met hem deelde. De ergste kwam als laatste na een crescendo van vuile praat. Die kerel stapte op haar af, kwam veel te dicht staan, de alcohol in zijn adem krabde aan haar gezicht en hij fluisterde in haar oor: 'Ik wil het kraakbeen rond je kont verbrijzelen en verpulveren met mijn stijve zodat het altijd voelt alsof je op knikkers zit.'

Daarna heeft Karen nooit meer een opdracht aanvaard.

De psychologe vroeg verder, naar hem en haar. Of hij Karen daarna nog had gesproken of gezien. Hij knikte en vertelde verder. Over diezelfde avond, na het evenement. Hoe hij haar vond tussen de lege wijndozen en hoe ze samen zijn pakje sigaretten oprookten. Daarna waren ze in haar auto gestapt, zijn pluchen pak in de koffer. Hij vertelde hoe ze zelf niet in staat was om te rijden en hij nog maar net leerde rijden. Hij durfde de stad nog niet in en de snelweg niet op. Het werd een rit langs de meest rustige wegen die ze konden vinden. Steeds verder weg van alles. Tot er geen banen meer waren, enkel velden en wollige lucht. Tot hij wel moest stoppen. Ze bleven zitten. Buiten leek haar nog te eng. Ze zei nauwelijks iets. En hij bleef stil om zich te concentreren op het sturen.

Daar zaten ze, Karen ingekapseld onder zijn jas op de passagiersstoel, alle tekenen van slaap, behalve haar geopende ogen. Zo bleef het ook, tot het donker werd.

De duisternis was zo plots en zo compleet dat ze elk oriëntatiepunt verloren. Zij nog te aangedaan om te rijden, hij te onervaren om het erop te wagen. Dus maar wachten, tot Karen of de dag opklaarde. Samen met de nacht kwam ook de kou, om haar te behoeden voor rillen haalde de Man zijn mascottekostuum uit de koffer. Niet echt flatterend, maar wel warm. Ze bedankte hem en een gesprek ontspon zich.

‘Doe je dat vaak? Meisjes ontvoeren en verkleden als bevers?’

‘Waarom denk je dat ik een rijbewijs wil? Voel je je al iets beter?’

‘Nee. Moet dat?’

De Man schudde van nee.

‘En hoe voelt het om man te zijn met dat soort soortgenoten?’

‘Verwacht je nu een sorry van mij in zijn naam? Want dat gaat niet.’

‘Dat hoeft niet. Maar een waarom zou wel fantastisch zijn.’

De psychologe wilde weten wat de Man toen antwoordde. Daarom herhaalde hij het woord voor woord.

‘Omdat haat qua kracht en voldoening de enige emotie is die in de buurt komt van goesting. En als onze opwinding niet aanvaard wordt, dan rest er enkel misprijzen. Wat soms even goed voelt en terecht.’

Toen gebeurde het, een moment van aarzeling. Een vraag die stokte in haar keel, een opwelling die de psychologe onderdrukte. Ze herstelde zich snel, maar niet snel genoeg. De Man zag het, hoe zijn antwoord haar kwaad maakte en hoe ze dat niet mocht toelaten. Vanaf dan werd het gesprek een strijd over hun rolverdeling. Vanaf dan werd zijn streven haar afbraak.

De psychologe vroeg hoe Karen daarop reageerde.

‘Ze zei niks, draaide zich om en ging slapen. Of deed alsof.’

‘En wat deed jij?’

‘Ik legde mij op de achterbank. Ze was al aan het rijden toen ik wakker werd.’

‘En was alles oké met Karen?’

‘Ik weet het niet, ik bleef op de achterbank tot ze mij thuisbracht.’

‘Heb je spijt?’

‘Van wat?’

‘Van dat moment, die avond, wat je zei, wat je niet zei, wat je deed, wat je niet deed, het gevoel dat je haar gaf?’

‘Moet dat? Moet ik mij slechter voelen dan die kerel op dat evenement?’

‘Dat zeg ik niet. Dat is zijn keuze. Jouw schuldgevoelens staan los van de zijne.’

‘Dat is niet waar. Niet voor Karen. In die auto was ik hem, of toch een soort ambassadeur van zijn ras. Mijn taak was duidelijk; haar ervan overtuigen dat er voor elke eikel een niet-eikel bestaat. Evenwicht brengen in het klootzakkenkoninkrijk.’

‘Maar?’ vroeg de psychologe.

‘Maar ik besta niet bij de gratie van de ergsten en de stomsten. Ik versier niet op de puinhoop van een ander.’

‘Misschien ging dat haar nog het meest helpen. Iemand die haar verleidt met mooie woorden en integere bedoelingen.’

Dit bracht de Man aan het lachen.

‘Waarom lach je?’

‘Omdat je het echt niet snapt.’

‘Excuseer?’

‘Laat maar.’

‘Nee, ik wil het echt weten.’

‘Dat voorval is jaren geleden en in die tijd was seks nog niet wat het nu betekent voor mij. Maar toen wist ik wel al dat neuken met iemand als Karen geen troost

of herstel zou opleveren, het zou alleen aanvoelen alsof ik afmaakte wat die kerel begon.'

'Je klinkt bijna dankbaar voor hem.'

'Dat is jouw interpretatie', zei hij.

'Ik ging er van uit dat je daarom hier zat, om mijn mening te horen over jou.'

'Oké, als jij het zegt. Het is jouw vak.'

'Waarom denk je zelf dat je hier zit? Of heeft iemand je naar hier gestuurd?'

'Er is niemand die zoiets in mijn plaats beslissen kan.'

'Zou je dat willen?'

'Wat? Iemand die mij naar hier stuurt wanneer het moeilijk gaat en er dus van uitgaat dat het mijn schuld is?'

'Nu zijn we weer beland bij het woord schuld.'

'De woorden de en oké zijn ook al vaak uitgesproken.'

'Ik probeer het gewoon nog een keer. Waarom zit je hier?'

'Omdat het in mijn kop voelt zoals het eruitziet, als een niet te ontrafelen kluwen van slijm en bloed.'

'Maakt dat jou bang?'

'Zijn we nu opgeschoven van schuld naar angst? Je gaat wel snel.'

'En is dat een vergelijking die je maakt op basis van andere psychologen? Ben ik de zoveelste in een lange rij?'

'Je klinkt bijna teleurgesteld. Stel dat je mijn vierde of vijfde bent, verandert dat iets? Voel je dan een drang